

Miminden, a tulipán

Miminden egyenes háttal ül a széken. Keze a combján lapul, talpa könnyedén pihen a szőnyegen. Miminden csukott szemmel figyeli az utcáról és a házból hozzá eljutó hangokat, elidőzik egy-egy csattanásnál és durranásnál; megijed, amikor mentőszirénát észlel, és boldogan mosolyog, amikor hallja, ahogyan mások mosolyognak.

Miminden sok dologra tud egyszerre fókuszálni, az ismerősei gyakran mondják neki, *ez a te superképességed!, úgy megfigyeled az embereket, hogy azok észre se veszik, mennyit tudsz róluk!*, s valóban, Miminden a legapróbb részletet is megjegyzi és elraktározza agyában. Természetesen, ez nem feltétlenül jó. Persze, a legtöbb esetben az, hiszen még álmából felriadva is könnyedén felidézi, hogy tizenegyszer tizenegy, azaz tizenegy a négyzetten egyenlő százhuszonegygyel, és ez a hatalmas tudás nagyon jól jön neki a mindennapokban. Az iskolát már kinötte, de a munkahelyen bármikor tudja alkalmazni fotografikus memóriáját. Amikor Mimindennek rossz napja van – s mostanában sokszor van ilyen –, furcsa emlékek térnek vissza hozzá.

Ott van például rögtön az a cseppet sem kellemes emlék, amikor a szomszéd pálinkafőzésének alkalmával beleesett a forró cefrébe. Nyivákolt ám, mint egy csapdába esett kutya, kiabálta, hogy meghalok!, meghalok!, s ha nincs ott az öreg Ferkó, bizony könnyen ő is a pálinkában köt ki. Csodák csodájára karcolás, horzsolás, égési sérülés nélkül megúsza az incidenst. Egyetlen káros hozadéka ennek az esetnek az lett, hogy amikor meglát egy liter pálinkát, összeesik. Kicsúszik a lába alól a talaj, mintha szánt szándékkal kihúzták volna. Felettébb különös, hogyha kevesebbet vagy többet lát az egyesek által csak élet vizének nevezett folyadékból, semmi sem történik. De ha egyliteres üveg kerül a szeme elé...

Az élmények átélése során Mimindenben felszínre törnek az érzelmek, így ha éppen azok a gondolatok pörögnek a fejében, hogyan gyújtott fel véletlenül egy nádist a réten, félelem uralkodik el rajta; de ha az iskolák közötti focibajnokságon rúgott góljait idézi vissza, mérhetetlen büszkeség önti el. Most azon dolgozik, hogy megtanulja irányítani ezeket a kósza ábrándozásokat. Milyen jó lenne, ha egy stresszes fellépés előtt, amikor szabályos embertenger figyeli a mondanóját, előkapná a nyolcadikban szerzett utolsó találatát, amikor őt (!) játékos cselezett ki, s ráadásul kötenyt adott a kapusnak, na, hát igen, akkor felhőtlenül magabiztos volt, úgy érezte, szárnyal, mint a madarak. A felhőtlen magabiztosságot használná fel arra, hogy eladja az eladnivalót, és meggazdagodjon az eladnivalóból befolyt összegből. A nagybetűs Probléma, hogy Miminden eltéved képzeletének hálójában, ez a háló pedig erősebb, mint a pókoké. Úgy bekebelezi őt, annyira szorítja, néha alig kap levegőt. Hevesen dobog a szíve, verejtékezik, a testi változások miatt ő maga idegeskedni kezd, ezért még inkább verejtékezni kezd, egyre több és nagyobb izzadságcseppek jelennek meg rajta, a szíve majd kiugrik, aztán vesz pár nagy levegőt, megnyugszik, és lassan rendben lesz. A Probléma újra jelentkezik, ő újra pánikol, és ez így megy, amióta világ a világ. Még az iskolában történt, hogy éppen egy fontos év végi felelés közben kontrollálhatatlanul elkalandozott, és a tatája kertjében természetett paradicsomok jutottak eszébe. Utálta ezt a zöltséget, mert a paradicsommal próbálta megtanulni, hogy mi az a pár. Letettek elé nyolc darabot, megkérdezték tőle, hogy *akkor ez hány pár*, Miminden meg mondta, *természetesen nyolc*. Nem értette, miért zúg a füle. Kettes csoportokba rendezték előtte a piros golyócskákat, megint arra volt kíváncsi a tatája, *hány pár ez*. Miminden mondta, hogy *ez bizony még mindig nyolc*, a következő pillanatban megint zúgott a füle, de most már kicsit jobban. S éppen egy fontos mondanó közben kell neki a paradicsomon meg a párokon és a tata pofonjain agyalnia. Nem is lett jó vége, úgy elszégyellte magát, hogy meg se tudott mukkanni. Önkéntesen jelentkezett, szeretné a négyest ötösré javítani, de az incidensnek köszönhetően a végén annak örült, hogy egyáltalán hármast kapott.

Miminden szemének redői mögött feketeség honol. Egy furcsa hangtól vezérelve úgy dönt, ő egy tulipán. Tulipánná kell válnia, tulipánként kell viselkednie, teljességgel átadja magát a tulipánlétnek. A feketeségből hirtelen hóvakság kerekedik, s képzelete pihepuha tollként ereszkedik alá egy kertbe, melynek bal oldalán egy különös virág

táplálkozik a porhanyós földből. A virág gyökerei gyengék, épphogy kapaszkodik a kukacokkal és gilisztákkal teletűzdelt mélységbe. Burjánzó élet a látható világ alatt, tövek sokaságát látja, gumós növények szomszédságát köszönti a Teremtőnek. *Halló, szomszéd, a magád zöldebb? Nem zöldebb, de vastagabb,* jön a válasz; *kicsit fújdogál a szél fent,* érkezik az időjárás-jelentés az alvilág másik feléből. Miminden egyedül küzd, s bár hallja a kusza összevisszaságot, nem kíván részt venni a társalgásban. Egyedül van, de nem magányos. Még mielőtt tulipánná vált volna, olvasta, hogy az egyedülletben jól érzi magát az ember; a magány az más, abban rosszul. Miminden elsősorban ember, csak most éppen tulipán. A gyökereitől felfelé utazva hosszú, vékony, világoszöld szár válik felfedezhetővé, jobb oldalán egy a virág közepéig érő levél ékeskedik. A hozzá nem értő személyek – s ilyenből nagyon sok van a Földön – azt állíthatják, hogy a tulipán teljesen egészséges, jó korban van, soha ennél erősebb nem volt, s nem is lesz. A felszín felett szívósnak, bátornak mutatja magát a tulipánnak álcázott Miminden. Hajlítgatja a szél jobbra-balra, koptatja az eső, veri a jég, lohasztja a hó, de bírja a megpróbáltatásokat. Aki a kertet látogatja, gyönyörködik benne. Ilyen szép, ügyes, gyökerére esett tulipánt még nem pipált a város!

Miminden levele és szára sáros. Az elmúlt napokban esett az eső, a barnás föld sártengerré vált. Kényelmes talaj, az ültetéskor biztos és kiegyensúlyozott táplélőhelynek bizonyult, akadtak nehézségek, új növények jöttek a kertbe, érkeztek betolakodók, távoztak jó páran a megszokott arcokból, de Miminden maradt. Múltak az évszakok, a tulipán egyre kényelmetlenebbül fészkel, szeretett volna kiszakadni a kertből, de gyökerei ehhez a helyhez kötötték. A szirmai váltakozva fehérek és rózsaszínek, különb a többi tulipánnál, tudja ő is, de amikor fellépett a Probléma, elsápadt. Magába fordult, elhullajtotta mutatós darabjait, erős gyökérzete szakadozott. Magasabbra nőtt mint az indokolt lett volna, de a Probléma megtorpantotta világmegváltó terveiben. A szomszéd ricinusmagvakat szórt elé, s Miminden örömmel falta a mérgező tápanyagot, kis híján belehalt. Saját magának kellett rájönnie, hogy őt bizony nem abból a szárból faragták, amely könnyedén megadja magát, jöhet nehézség, akadály, probléma vagy Probléma, küzdeni fog, hogy égisz érő tulipán legyen. S bár itt-ott még piszkos, gyökerei örökké gyengék lesznek, Miminden harcol.

Miminden egy furcsa hang kívánságától vezérelve tulipánná változott, de Miminden elsősorban ember, s csak másodsorban virág.

Jól érzi magát, kissé zaklatott, nyújtózkodik egy nagyot, háta elválík a szék támlájától, lábát felemeli a szőnyegről, szemét kinyitja. Nem észleli az ablakon túlról beszűrődő mentósziréna riasztó hangját, fülei nem figyelik, ahogyan mások mosolyra fakadnak, de kinyitja szemét. Egy szekrényekkel teli szobában találja magát, háta mögött könyvespolcok, rajtuk nyomtatott betűk milliói, melyek tartalmazzák a következő sort is: *az életben adódó problémákat csak úgy oldhatjuk meg, ha megoldjuk őket. Ez a megállapítás talán hülyének és tautologikusnak tetszik, lévén magától értetődő. Mégis, az emberiség túlnyomó többsége nem képes fölfogni.* Miminden hamarosan távozik a helyiségből, kilép egy ajtón és egy kapun. Miminden elindul egy úton, hogy megkeresse a Problémát, és szembenézzen vele.